

**KARIN
SLAUGHTER**
EEN LICHTE
KOUDE HUIVERING

Vertaling Paul Syrier

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2003 by Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *A Faint Cold Fear*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2003 Paul Syrier
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Wendy Stevenson / Arcangel Images
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0932 2
ISBN 978 94 027 5889 4 (e-book)
NUR 305
Eerste druk januari 2020
Vijfde druk september 2021

Originele uitgave verschenen bij William Morrow, een imprint van HarperCollins Publishers, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

Sara Linton staarde naar de ingang van de Dairy Queen en keek hoe haar hoogzwangere zuster met een beker ijs met chocolade in elke hand naar buiten kwam. Toen Tessa halverwege de parkeerplaats was stak de wind op, waardoor haar paarse jurk tot boven haar knieën opkroop. Ze worstelde om het kledingstuk omlaag te houden zonder het ijs te morsen, en Sara hoorde haar zus vloeken terwijl ze de auto naderde.

Sara probeerde niet te lachen terwijl ze zich vooroverboog om het portier te openen en vroeg: 'Moet ik helpen?'

'Nee,' zei Tessa terwijl ze haar lichaam in de auto wrong. Ze ging moeizaam zitten en gaf Sara haar ijs aan. 'En je mag best ophouden me uit te lachen.'

Sara vertrok haar gezicht toen haar zuster haar sandalen uitschopte en haar blote voeten op het dashboard zette. De BMW 330i was minder dan twee weken oud en Tessa had al een zak Goobers op de achterbank laten smelten en een sinaasappel-Fanta op de bekleding voorin gemorst. Als Tessa niet bijna acht maanden zwanger was geweest had Sara haar gewurgd.

Sara vroeg: 'Waarom duurde het zo lang?'

'Ik moest piesen.'

'Alweer?'

'Nee, ik vind het gewoon enig op de plee in die klote-Dairy Queen, nou goed?' beet Tessa haar toe. Ze wapperde met haar hand voor haar gezicht. 'Jezus, wat is het warm.'

Sara zei niets en zette de airconditioning hoger. Als arts wist ze dat Tessa alleen maar het slachtoffer van haar eigen hormonen was, maar er waren momenten dat Sara dacht dat het voor alle betrokkenen het beste zou zijn Tessa in een doos op te sluiten en deze pas open te maken als ze een baby hoorden huilen.

'Het was er stampvol,' wist Tessa tussen twee happen chocoladesiroop

uit te brengen. 'Jezusnogantoe, moeten al die mensen eigenlijk niet in de kerk zitten of zo?'

'Hmm,' zei Sara.

'Het was er overal even smerig. Kijk die parkeerplaats nou eens,' zei Tessa, met haar lepeltje door de lucht zwaaiend. 'De mensen gooien hier gewoon hun afval weg en het kan ze niks schelen wie het op moet rapen. Alsof ze denken dat de vuilnisfee het wel opruimt of zo.'

Sara mompelde een paar instemmende woorden en at haar ijs terwijl Tessa haar litanie van klachten over iedereen bij de Dairy Queen voortzette, van de man die in zijn mobiel had staan praten tot de vrouw die tien minuten in de rij had staan wachten en toen ze eenmaal de toonbank had bereikt niet had kunnen beslissen wat ze eigenlijk wilde. Na een tijdje dwaalden Sara's gedachten af en keek ze uit over de parkeerplaats, denkend aan de drukke week die voor haar lag.

Enkele jaren daarvoor had Sara de parttimebaan van lijkschouwer van de provincie aangenomen om haar partner bij de Heartsdale Children's Clinic, die binnenkort met pensioen zou gaan, te kunnen uitkopen, en de laatste tijd was Sara's werk in het mortuarium haar rooster in de kliniek flink in de weg gaan zitten. Normaal gesproken legde het baantje bij de provincie niet erg veel beslag op Sara's tijd, maar de afgelopen week had een optreden voor de rechtbank haar twee werkdagen in de kliniek gekost, en die moest ze deze week compenseren met overwerk.

Sara's baan in het mortuarium begon in toenemende mate inbreuk te maken op haar tijd in de kliniek, en ze wist dat ze over een paar jaar een keus zou moeten maken. Als het moment daar was zou het een moeilijke beslissing worden. Een medische onderzoeksbaan was een uitdaging, een uitdaging waaraan Sara dertien jaar geleden, toen ze uit Atlanta was vertrokken en naar Grant County was teruggekeerd, erg dringend behoefte had gehad. Enerzijds dacht ze dat haar hersenen zouden atrofiëren zonder de voortdurende problemen waarvoor ze door forensische geneeskunde werd gesteld. Aan de andere kant gaf het behandelen van kinderen veel voldoening, en Sara, die zelf geen kinderen kon krijgen, wist dat ze het contact zou missen. Ze werd dagelijks gekweld door de

vraag welke baan leuker was. In het algemeen leek de ene baan ideaal als ze in de andere een slechte dag had gehad.

‘Nou, we schieten al aardig op, mevrouwetje!’ krijste Tessa, hard genoeg om Sara’s aandacht te trekken. ‘Ik ben vierendertig, geen vijftig. Hoe haalt een verpleegster het in haar bolle kop zoiets tegen een zwangere vrouw te zeggen?’

Sara staarde haar zuster aan. ‘Wat?’

‘Heb je wel een woord gehoord van wat ik zonet zei?’

Sara probeerde overtuigend te klinken. ‘Ja. Natuurlijk.’

Tessa fronste haar voorhoofd. ‘Je zit aan Jeffrey te denken, hè?’

Sara werd door de vraag verrast. Haar gewezen echtgenoot was voor de verandering eens het laatste waaraan ze dacht. ‘Nee.’

‘Sara, lieg niet tegen me,’ zei Tessa verontwaardigd. ‘Iedereen in de stad heeft vrijdag die reclamemeid bij het bureau naar binnen zien gaan.’

‘Ze had de belettering gedaan voor die nieuwe politieauto,’ antwoordde Sara, die voelde dat er een warme gloed naar haar wangen opsteeg.

Tessa wierp haar een ongelovige blik toe. ‘Was dat de vorige keer niet ook zijn excuus?’

Sara gaf geen antwoord. Ze herinnerde zich, alsof het gisteren was gebeurd, nog de dag dat ze vroeg van haar werk was thuisgekomen en Jeffrey met de eigenares van het plaatselijke reclameschilderbedrijf in bed had aangetroffen. De hele familie Linton was zowel verbaasd als geërgerd dat Sara weer afspraken met Jeffrey maakte, en hoewel Sara deze gevoelens grotendeels kon volgen, voelde ze zich niet in staat er definitief een einde aan te maken. Als het om Jeffrey ging kreeg de logica geen vat op haar.

Tessa waarschuwde: ‘Je moet voorzichtig met hem zijn. Laat hem zich niet al te veel op zijn gemak voelen.’

‘Ik ben niet gek.’

‘Soms ben je dat wel degelijk.’

‘Nou, jij ook,’ beet Sara terug; ze voelde zich een idioot, nog voordat ze het goed en wel had gezegd.

Afgezien van het gezoem van de airconditioning was het stil in de auto. Uiteindelijk probeerde Tessa: ‘Je had moeten zeggen: “Ik weet dat jij dat bent, maar wat vind je van mij?”’

Sara wilde het weglachen, maar ze was te geïrriteerd. ‘Tessie, je hebt er helemaal niets mee te maken.’

Tessa liet een harde, blaffende lach horen die in Sara’s oren roffelde. ‘Ach, liefje toch, dat heeft nog nooit iemand ervan weerhouden zich ergens mee te bemoeien. Ik weet zeker dat die idioot van een Marla Simms de telefoon al in haar hand had nog voordat die kleine slet uit haar bestelwagen was gekomen.’

‘Noem haar niet zo.’

Tessa zwaaide weer met haar lepeltje. ‘Hoe wil je dan dat ik haar noem? Hoer soms?’

‘Niets,’ zei Sara, en ze meende het. ‘Noem haar maar niets.’

‘O, volgens mij heeft ze wel een paar mooie woorden verdiend.’

‘Jeffrey is degene van wie het bedrog is uitgegaan. Ze heeft alleen maar van een mooie kans geprofiteerd.’

‘Weet je,’ begon Tessa, ‘ik heb in mijn leven heel wat mooie kansen aangegrepen, maar ik heb nog nooit achter een getrouwde kerel aan gezeten.’

Sara sloot haar ogen en wilde dat haar zuster haar mond hield. Ze had geen enkele behoefte aan dit gesprek.

Tessa voegde eraan toe: ‘Marla heeft Penny Brock verteld dat ze dikker is geworden.’

‘Waarom heb je in godsnaam met Penny Brock gepraat?’

‘Verstopte afvoer in haar keuken,’ zei Tessa, terwijl haar mond een smakkend geluid maakte om haar lepeltje. Tessa had haar fulltimebaan bij haar vader in de loodgieterszaak van de familie opgegeven toen ze zich vanwege haar dikke buik niet meer door kruipruimten had kunnen wurmen, maar ze kon wel nog steeds een verstopte afvoer doorsteken.

Tessa zei: ‘Volgens Penny is ze net een nijlpaard.’

Ondanks al haar goede bedoelingen kreeg Sara even een gevoel van triomf, gevolgd door een golf schuldgevoel omdat ze plezier kon beleven aan het uitdijen van de heupen van de andere vrouw. En van haar kont. Het meisje van de uithangborden was al een tikkeltje dikker in de flanken dan goed voor haar was.

Tessa zei: ‘Ik zie dat je moet lachen.’

Het klopte; haar wangen deden pijn van de inspanning om haar mond dicht te houden. ‘Dit is verschrikkelijk.’

‘Sinds wanneer?’

‘Sinds...’ Sara’s stem zwierf weg. ‘Sinds ik er het gevoel van krijg dat ik een ongelofelijke malloot ben.’

‘Nou ja, je ben wat je ben, zoals Popeye zou zeggen.’ Tessa schraapte demonstratief met haar plastic lepeltje in de kartonnen beker om de laatste restjes ijs eruit te krijgen. Ze zuchtte diep, alsof haar dag opeens was bedorven. ‘Mag ik de rest van jouw ijs?’

‘Nee.’

‘Ik ben zwanger!’ piepte Tessa.

‘Dat is mijn schuld niet.’

Tessa begon weer in haar beker te schrapen. Om het nog erger te maken begon ze haar voetzool te krabben aan het generfde knoestige hout van het dashboard.

Er verstreek een volle minuut voordat Sara voelde dat het schuldgevoel van de oudere zuster haar als een moker raakte. Ze probeerde zich ertegen teweer te stellen door nog een paar happen ijs te nemen, maar het bleef in haar keel steken.

‘Hier, grote baby.’ Sara gaf haar de beker aan.

‘Dank je,’ reageerde Tessa liefjes. ‘Misschien kunnen we nog wat meer kopen, voor later?’ opperde ze. ‘Maar wil jij het dan gaan halen? Ik wil niet dat ze me als een vraatzuchtig varken beschouwen, en’ – ze glimlachte lief en knipperde met haar oogleden – ‘misschien heb ik die meid achter de toonbank wel voor schut gezet.’

‘Ik kan me niet voorstellen hoe.’

Tessa knipperde nogmaals onschuldig met haar ogen. ‘Sommige mensen zijn gewoon gevoelig.’

Sara opende het portier, om de een of andere reden blij dat ze naar buiten kon. Ze stond een meter van de auto toen Tessa het raampje omhoogdraaide.

‘Ik weet het,’ zei Sara. ‘Extra chocola.’

‘Ja, maar kom even terug.’ Tessa stopte even om ijs van de zijkant van haar mobieltje te likken voordat ze hem uit het raam stak. ‘Jeffrey voor je.’

Sara parkeerde in het gravel tussen een patrouillewagen van de politie en Jeffrey's auto. Ze fronste toen ze steentjes tegen de zijkant van haar auto hoorde springen. De enige reden waarom Sara haar open sportwagen voor dit grotere model had ingeruild was dat er in deze auto een kinderzitje paste. Door toedoen van Tessa en de invloed van de elementen zou de BMW nog voor de komst van de baby in een vuilnisbelt zijn veranderd.

‘Is het hier?’ vroeg Tessa.

‘Yep.’ Sara gaf een ruk aan de handrem en keek uit over de droge rivierbedding voor hen. Georgia had sinds halverwege de jaren negentig onder droogte te lijden, en de geweldige rivier die zich ooit als een dikke, luie slang door het bos had gekronkeld was tot weinig meer dan een dun stroompje gekrompen. Een gebarsten, droog karkas was alles wat ervan restte, en de betonnen brug tien meter boven hen leek daar verdwaald, hoewel Sara zich nog wel herinnerde dat er mensen op hadden staan vissen.

‘Is dat het lijkt?’ vroeg Tessa, op een halve kring mannen wijzend.

‘Waarschijnlijk,’ antwoordde Sara, die zich afvroeg of ze zich op het terrein van het college bevonden. Grant County omvatte drie steden: Heartsdale, Madison en Avondale. Heartsdale, dat het Grant Institute of Technology onderdak bood, was het juweel van de county, en elke misdaad die er binnen de stadsgrenzen plaatsvond werd om deze reden als des te gruwelijker beschouwd. Een misdaad op het grondgebied van het college zou een nachtmerrie zijn.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Tessa begerig, hoewel ze nooit eerder belangstelling voor deze kant van Sara's baan had getoond.

‘Daar moet ik achter zien te komen,’ bracht Sara haar in herinnering, terwijl ze haar arm naar het handschoenenkastje uitstak om haar stethoscoop te pakken. Er was maar weinig ruimte, en Sara's hand rustte even op Tessa's buik. Ze liet hem een moment liggen.

‘O, zusje,’ hijgde Tessa en pakte Sara's hand. ‘Wat hou ik toch van je.’

Sara lachte om de plotselinge tranen in Tessa's ogen, maar om de een of andere reden voelde ze dat ook zij op het punt stond in tranen uit te barsten. ‘Ik hou ook van jou, Tessie.’ Ze gaf een kneepje in de hand van haar zuster en zei: ‘Blijf in de auto. Het zal niet lang duren.’

Jeffrey liep op Sara af toen deze het portier dichtdeed. Zijn donkere haar was netjes gekamd, nog een beetje nat in zijn nek. Hij was gekleed in een antracietgrijs pak, perfect geperst en met een volmaakte snit, met een gouden politie-insigne aan de borstzak.

Sara droeg een trainingsbroek die betere tijden had gekend en een T-shirt dat ergens tijdens het bewind van Reagan zijn pogingen had gestaakt wit te blijven. Ze droeg gymschoenen zonder sokken; de veters waren losjes dichtgeknoopt, zodat ze er met zo weinig mogelijk moeite in en uit kon.

‘Je had echt niet in gala hoeven komen,’ schertste Jeffrey, maar ze hoorde de spanning in zijn stem.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Dat weet ik niet zeker, maar het zit me niet lekker...’ Hij zweeg en keek naar de auto. ‘Heb je Tess meegenomen?’

‘Het lag op onze route, en ze wilde mee...’ Sara klonk vaag omdat er eigenlijk geen verklaring was, behalve dat het op dit moment Sara’s doel in het leven was ervoor te zorgen dat Tessa tevreden was – of in elk geval niet voortdurend zat te klagen.

Jeffrey begreep de situatie. ‘Ik neem aan dat het geen zin had het haar uit het hoofd te praten?’

‘Ze heeft beloofd in de auto te blijven,’ zei Sara, precies op het moment dat ze het portier achter zich hoorde dichtslaan. Ze draaide zich dreigend met haar handen in haar zij om, maar Tessa wuifde haar al weg.

‘Ik moet gaan,’ zei Tessa, wijzend op een rij bomen in de verte.

Jeffrey vroeg: ‘Wil ze helemaal naar huis lopen?’

‘Ze gaat piesen,’ legde Sara uit, terwijl ze keek hoe Tessa in de richting van het bos de heuvel op liep.

Tessa nam moeizaam de steile helling, waarbij ze haar buik met haar handen steunde alsof ze een mand droeg. Jeffrey vroeg: ‘Word je kwaad op me als ik moet lachen als ze die helling weer af rolt?’

Sara lachte in plaats van zijn vraag te beantwoorden.

Hij vroeg: ‘Denk je dat ze het wel redt daar boven?’

‘O, ja hoor,’ zei Sara. ‘Wat lichaamsbeweging zal haar geen kwaad doen.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Jeffrey dringend, bezorgd.

‘Het gaat prima,’ verzekerde Sara hem. Ze wist dat Jeffrey zijn hele leven nooit erg lang in de buurt van een zwangere vrouw was geweest. Hij was waarschijnlijk bang dat Tessa weeën zou krijgen voordat ze de bomen boven op de heuvel zou hebben bereikt. Dat geluk zou elke vrouw moeten hebben.

Sara maakte aanstalten naar de plek te gaan waar het lijk lag maar bleef staan toen hij niet achter haar aan kwam. Ze draaide zich om, wachtend op datgene waarvan ze wist dat het zou komen.

Hij zei: ‘Je was vanmorgen al erg vroeg vertrokken.’

‘Ik dacht dat je de slaap wel nodig zou hebben.’ Ze liep naar hem terug en trok een stel rubberen handschoenen uit zijn jaszak. Ze vroeg: ‘Wat zit je niet lekker?’

‘Zo moe was ik trouwens niet,’ zei hij op dezelfde suggestieve toon die hij vanmorgen zou hebben aangeslagen als ze thuis was blijven rondhangen.

Ze knoeide met de handschoenen terwijl ze iets probeerde te bedenken. ‘Ik moest de honden uitlaten?’

‘Je kunt ze toch meenemen.’

Sara wierp een scherpe blik op de patrouillewagen. ‘Is die nieuw?’ vroeg ze, nieuwsgierigheid voorwendend. Grant County was niet groot. Sara had al over de nieuwe patrouillewagen gehoord nog voordat hij voor het bureau geparkeerd stond.

Hij zei: ‘Ik heb hem een paar dagen geleden gekregen.’

‘Die belettering ziet er goed uit,’ zei ze op geforceerd achteloze toon.

‘Ach, nee toch,’ zei hij, een irritante doodoener die hij onlangs had opgepikt voor als hij niet wist wat hij anders moest zeggen.

Sara nam hier geen genoegen mee. ‘Ze heeft het echt mooi gedaan.’

Jeffrey bleef haar strak aankijken, alsof hij niets te verbergen had. Sara zou onder de indruk zijn geweest als hij de laatste keer dat hij haar had verzekerd dat hij haar niet bedroog niet precies dezelfde woorden had gebruikt.

Ze glimlachte gespannen tegen hem en vroeg weer: ‘Wat zit je niet lekker?’

Hij ademde kort, geërgerd uit. 'Je zult het wel zien,' zei hij, terwijl hij naar de rivier liep.

Sara liep in haar gewone tempo, maar Jeffrey hield zijn pas zo in dat ze hem kon inhalen. Ze zag dat hij boos was, maar ze had zich nooit door Jeffrey's stemmingen van de wijs laten brengen.

Ze vroeg: 'Gaat het om een student?'

'Waarschijnlijk,' zei hij, nog steeds op afgebeten toon. 'We hebben zijn zakken doorzocht. Hij had geen identiteitsbewijs bij zich, maar deze kant van de rivier is terrein van het college.'

'Geweldig,' mompelde Sara, die zich afvroeg hoe lang het zou duren voordat Chuck Gaines, het nieuwe hoofd beveiliging van het college, zou komen opdraven om vraagtekens te zetten bij alles wat ze deden. Chuck konden ze gemakkelijk als een lastige vlieg van zich af slaan, maar Jeffrey's belangrijkste richtlijn als hoofd van de politie van Grant County was het college tevreden te houden. Chuck wist dit beter dan wie ook, en hij buitte, wanneer hij maar kon, zijn voordelige positie uit.

Sara zag een heel aantrekkelijke blondine op een groep rotsblokken zitten. Naast haar zat Brad Stephens, een jonge agent die lang geleden patiënt van Sara was geweest.

'Ellen Schaffer,' zei Jeffrey behulpzaam. 'Ze was aan het joggen, de kant van het bos op. Kwam over de brug en zag het lichaam.'

'Wanneer heeft ze het gevonden?'

'Ongeveer een uur geleden. Ze heeft met haar mobiel gebeld.'

'Heeft ze die bij zich als ze aan het joggen is?' vroeg Sara, zich afvragend waarom ze daar verbaasd over was. Mensen konden niet eens meer zonder hun telefoon naar de wc; ze mochten zich eens gaan vervelen.

Jeffrey zei: 'Ik wil proberen nog eens met haar te praten als jij het lichaam hebt onderzocht. Ze was daarnet nog te ontiaan. Misschien kan Brad helpen haar te kalmeren.'

'Kende ze het slachtoffer?'

'Daar ziet het niet naar uit,' zei hij. 'Ze was waarschijnlijk gewoon op het verkeerde moment op de verkeerde plek.'

De meeste getuigen hadden hetzelfde soort pech; ze zagen even iets wat hun de rest van hun leven bijbleef. Te oordelen naar wat Sara van het

lichaam midden in de rivierbedding kon zien was het meisje gelukkig met de schrik vrijgekomen.

‘Kom,’ zei Jeffrey. Hij pakte Sara bij haar arm en trok haar naar de oever. Het land was heuvelachtig en liep langzaam af in de richting van de rivier. Er was een paadje uitgesleten door wegstromend regenwater, maar de grond was poreus en los.

Sara schatte dat de rivierbedding op deze plek minstens twaalf meter breed was, maar dat zou Jeffrey later nog wel laten nameten. De grond was kurkdroog onder hun voeten en ze voelde de steentjes en de klei in haar gymschoenen binnendringen terwijl ze, stof opwerpend, naar het lichaam liepen. Een jaar of tien geleden zouden ze nu tot hun nek in het water hebben gestaan.

Sara hield halverwege halt en keek naar de brug. Hij had de vorm van een simpele betonnen balk met een lage reling. Een paar centimeter van de onderkant stak er een richel uit, en tussen deze richel en de reling had iemand met een spuitbus in zwarte letters STERF NIKKER en een groot hakenkruis gekladderd.

Sara kreeg een vieze smaak in haar mond. Op sarcastische toon zei ze: ‘Ach, wat leuk.’

‘Ja, hè?’ antwoordde Jeffrey, evenzeer walgend als zij. ‘Je ziet het overal op de campus.’

‘Wanneer is het begonnen?’ vroeg Sara. De graffiti waren vervaagd; waarschijnlijk waren ze een paar weken oud.

‘Onduidelijk?’ zei Jeffrey. ‘Het college heeft het bestaan ervan niet eens erkend.’

‘Als ze het erkenden zouden ze er iets aan moeten doen,’ merkte Sara op, terwijl ze over haar schouder naar Tessa zocht. ‘Weet jij wie het doet?’

‘Studenten,’ zei hij, en hij gaf het woord zodoende een akelige bij-smaak terwijl hij verder afdaalde naar de oever. ‘Waarschijnlijk een stel doorgedraaide yankees dat denkt dat het leuk is zich in het Zuiden als een stel achterlijke boeren te gedragen.’

‘Ik haat amateurracisten,’ mompelde Sara, die zichzelf dwong te glim-lachen toen ze op Matt Hogan en Frank Wallace af liepen.

‘Middag, Sara,’ zei Matt. In zijn ene hand had hij een instantcamera en in zijn andere een paar polaroids.

Frank, Jeffreys ondergeschikte, zei tegen haar: ‘We zijn net klaar met de foto’s.’

‘Dank je,’ zei Sara terwijl ze haar rubberen handschoenen aantrok.

Het slachtoffer lag recht onder de brug, met zijn gezicht omlaag op de grond. Zijn armen waren gespreid en zijn broek en onderbroek zaten in een prop om zijn enkels. Te oordelen naar zijn lengte en het gebrek aan haar op zijn gladde rug en billen was hij een jonge man, waarschijnlijk in de twintig. Zijn blonde haar reikte tot zijn boord en was op zijn achterhoofd gescheiden. Hij had daar evengoed kunnen liggen slapen als er niet die spetters bloed en weefsel bij zijn anus hadden gezeten.

‘Ah,’ zei ze, omdat ze Jeffreys bezorgdheid meteen begreep.

Sara knielde en drukte haar stethoscoop tegen de rug van de dode jongen, maar dat was niet meer dan een formaliteit. Ze voelde en hoorde zijn ribben onder haar hand bewegen. Er was geen hartslag.

Sara hing de stethoscoop om haar nek en onderzocht het lichaam, waarbij ze hardop haar bevindingen meldde. ‘Er is geen teken van het soort trauma dat je bij gewelddadige sodomie zou verwachten. Geen kneuzingen, geen scheuren.’ Ze keek naar zijn handen en polsen. Zijn linkerarm was vreemd verdraaid en ze zag een gemeen roze litteken over de onderarm lopen. Zo te zien had de verwonding vier tot zes maanden geleden plaatsgevonden. ‘Hij was niet vastgebonden.’

De jongeman droeg een donkergroen T-shirt, dat Sara optrok om verdere verwondingen te zoeken. Aan de basis van de ruggengraat zat een lange schaafwond; de huid was beschadigd, maar niet genoeg om te bloeden.

‘Wat is dat?’ vroeg Jeffrey.

Sara gaf geen antwoord, hoewel er iets vreemds was aan die schaafwond.

Ze tilde het rechterbeen van de jongen op om het iets opzij te leggen, maar hield hiermee op toen de voet niet meekwam. Sara schoof haar hand in de pijp, tastte naar de botten in de enkel en daarna naar het kuitbeen en scheenbeen. Het was alsof ze in een met meel gevulde ballon

kneep. Ze controleerde het andere been en vond hetzelfde. De botten waren niet alleen maar gebroken; ze waren verbrijzeld.

Er werden autodeuren dichtgeslagen, en Sara hoorde Jeffrey binnensmonds 'Shit' fluisteren.

Een paar tellen later kwam Chuck Gaines de helling af. Het overhemd van zijn donkerbruine uniform spande strak om zijn borst terwijl hij voorzichtig omlaagliep. Sara kende Chuck al sinds de lagere school, waar hij haar genadeloos overal mee had gepest, van haar lengte tot haar goede cijfers tot haar rode haar, en ze was even blij hem nu te zien als al die jaren geleden op het schoolplein.

Lena Adams stond naast hem, in eenzelfde uniform, dat minstens twee maten te groot was voor haar kleine lichaam. De broek werd door een riem opgehouden, en met haar pilotenzonnebril en haar haar onder een honkbalpet met een lange klep zag ze eruit als een jongetje in de kleren van zijn vader, vooral toen ze op de schuine oever haar evenwicht verloor en de rest van de weg op haar achterste omlaaggleed.

Frank wilde haar helpen, maar Jeffrey hield hem met een waarschuwend blik tegen. Lena was rechercheur geweest – één van hen – tot zeven maanden geleden. Jeffrey had Lena niet vergeven dat ze weg was gegaan en hij moest ervoor zorgen, en was dat ook van plan te doen, dat er niemand onder zijn commando haar voorbeeld volgde.

'Verdomme,' zei Chuck, die het laatste stukje op een holletje aflegde. Er lag ondanks de koele dag een lichte glans van zweet op zijn bovenlip, en zijn gezicht was rood aangelopen van de inspanning die de afdaling hem had gekost. Chuck was uitermate gespierd, maar hij had iets ongezonds. Hij zweette altijd, en door een dunne laag vet onder zijn huid oogde deze strak gespannen en gezwollen. Zijn gezicht was rond en vollemaanachtig, zijn ogen stonden iets te ver uit elkaar. Sara wist niet of het door de steroïden kwam of door een gebrek aan gewichtstraining, maar hij wekte de indruk ieder moment een hartaanval te kunnen krijgen.

Chuck knipoogde flirterig tegen Sara en zei: 'Hallo, rooie', waarna hij Jeffrey zijn vlezige hand toestak. 'Hangen ze er nog goed bij, chef?'

'Chuck,' zei Jeffrey terwijl hij hem met tegenzin een hand gaf. Hij wierp een korte blik op Lena en draaide zich om naar de plaats van het

misdrijf. ‘Het is ongeveer een uur geleden gemeld. Sara is hier net aangekomen.’

Sara zei: ‘Hallo, Lena.’

Lena knikte even, maar Sara kon haar gelaatsuitdrukking niet zien door de donkere zonnebril. Het was duidelijk dat Jeffrey deze begroeting afkeurde, en als ze met z'n tweeën waren geweest zou Sara hem duidelijk hebben gemaakt wat ze van zijn houding vond.

Chuck sloeg zijn handen tegen elkaar als om zijn gezag te benadrukken. ‘Wat heb je daar, dok?’

‘Waarschijnlijk zelfmoord,’ antwoordde Sara, die probeerde zich te herinneren hoeveel keer ze Chuck had gevraagd haar niet ‘dok’ te noemen. Waarschijnlijk in de verste verte niet zo veel keer als ze hem had gevraagd haar evenmin ‘rooie’ te noemen.

‘O?’ vroeg Chuck, zich iets vooroverbuigend. ‘Lijkt het je niet dat er met hem gerommeld is?’ Chuck wees op de onderste helft van het lichaam. ‘Lijkt mij wel.’

Sara ging op haar hurken zitten en gaf geen antwoord. Ze wierp weer een blik op Lena en vroeg zich af hoe deze het volhield. Lena had een jaar geleden haar zuster verloren en was daarna, tijdens het onderzoek, door een hel gegaan. Ook al kon Sara een hoop dingen bedenken die ze niet prettig vond aan Lena Adams, Chuck Gaines wenste ze niemand toe.

Chuck scheen te beseffen dat er niemand aandacht aan hem besteedde. Hij klapte nog een keer in zijn handen en beval: ‘Adams, kijk eens in de buurt rond. Of je wat kunt opsnuffelen.’

Verrassend genoeg gehoorzaamde Lena en liep stroomafwaarts.

Sara keek naar de brug, waarbij ze haar ogen afschermde tegen de zon. ‘Frank, kun jij even naar boven om te kijken of er een briefje of iets dergelijks ligt?’

‘Een briefje?’ echode Chuck.

Sara richtte zich tot Jeffrey. ‘Ik stel me zo voor dat hij van de brug is gesprongen,’ zei ze. ‘Hij is op zijn voeten neergekomen. Je ziet de afdrukken van zijn schoenen diep in de grond. Door de klap is zijn broek afgezakt en zijn de meeste, zo niet alle botten in zijn voeten en benen gebroken.’ Ze keek naar het label achter op de spijkerbroek en controleerde

de maat. 'Het was een erg wijde broek, en de snelheid zal van die hoogte behoorlijk groot zijn geweest. Ik denk dat het bloed daar zit omdat zijn ingewanden naar buiten zijn gekomen. Je kunt zien waar een deel van het rectum binnenstebuiten is gekeerd en via de anus naar buiten is gedrukt.'

Chuck floot zachtjes, en voordat ze zich ervan kon weerhouden keek Sara naar hem omhoog. Ze zag zijn lippen bewegen terwijl hij de racistische leus op de brug las. Hij lachte opgewekt en veelzeggend tegen Sara voordat hij vroeg: 'Hoe is het met je zus?'

Sara zag dat Jeffrey zijn mond dichtdeed en hoorde zijn tanden knarsen. Devon Lockwood, de vader van Tessa's kind, was zwart.

'Prima, Chuck,' antwoordde Sara, die zichzelf dwong niet op de provocatie in te gaan. 'Waarom vraag je dat?'

Hij glimlachte nog eens en controleerde vanuit zijn ooghoeken of ze hem naar de brug zag kijken. 'O, zomaar.'

Ze bleef Chuck aanstaren, ontzet hoe weinig hij sinds de middelbare school was veranderd.

'Dat litteken op zijn arm,' onderbrak Jeffrey hen. 'Dat ziet er tamelijk vers uit.'

Sara dwong zichzelf naar de arm van het slachtoffer te kijken, maar haar woede bleef in haar keel steken toen ze antwoordde: 'Ja.'

'Ja?' herhaalde Jeffrey; het was duidelijk als vraag bedoeld.

'Ja,' zei Sara, waarmee ze hem aan het verstand bracht dat ze haar eigen boontjes wel kon doppen. Ze ademde diep, kalmerend in voordat ze zei: 'Ik houd het erop dat het opzet was, recht omhoog door de slagader. Hij is er waarschijnlijk voor in het ziekenhuis geweest.'

Op slag was Chuck in Lena's vorderingen geïnteresseerd. 'Adams!' riep hij. 'Kijk eens die kant op.' Hij wees stroomopwaarts, de tegengestelde richting als waarin ze zich had bewogen.

Sara legde haar handen op de heupen van de dode jongen en vroeg Jeffrey: 'Kun je me helpen hem om te draaien?'

Terwijl ze wachtte tot Jeffrey handschoenen had aangetrokken zocht Sara de bosrand af naar Tessa. Ze was nergens te bekennen. Het gebeurde niet vaak, maar nu was Sara dankbaar dat Tessa in haar auto zat.